

Artikeltje Intercamp 2009

Het reüniefest was nog maar net verteerd of de Zwaluw mocht zich opnieuw opmaken voor een avontuur, namelijk het Intercamp in Wellerlooi. Na het overdonderende succes van vorig jaar konden we in feite niet anders dan opnieuw onze internationale scoutsbroeders te gaan vervoegen. 16 goedgegumuste scouts stonden dan ook vol ongeduld alle valiezen en materiaal in te laden in Wondelgem, zodat wij “stante pede” richting Wellerlooi konden vertrekken. We zagen het namelijk niet zitten om net als vorig jaar een slapende “subcampchief” te wekken die ons dan doodleuk zegt dat we ons tenten niet meer mochten opzetten.

Zo rond half acht kregen wij een “GO!” van Tagoean (onze reisleider) en vertrokken wij naar onze allersympathiekste noorderburen. De combinatie vrijdagavond en verkeer, dat loopt natuurlijk nooit goed af dus stonden wij in Antwerpen al serieus in de file... maar uiteraard kon de pret in de camionette niet op, dus vlogen de kilometers voorbij en waren wij voor we het wisten in Wellerlooi aangekomen.

Het begon al licht te schemeren dus besloten wij om snel even ons 3 tenten recht te poten en ons veldbeddeke te installeren, een makkie. Dat was natuurlijk buiten de waard gerekend: Bleek dat we een aantal hoekstukken van onze grote keukentent vergeten waren. Ellende! Improviseren dan maar: 1 tent werd slaaptent van de kinderen, 1 tent werd keuken/slaapkamer leiding. Ook het opstellen van de veldbedden verliep niet optimaal: Zelfs bij **Jary de Bosscher**, een intercampveteraan, was enige hulp van de leiding vereist. Na enige tijd raakte iedereen dan toch geïnstalleerd en konden wij onze eerste nacht op intercamp comfortabel inzetten.

Na een relatief korte nacht (met dank aan onze Hollandse burenen) stonden wij op onder een stralende zon. Een dampende pot koffie en een boterhammeke met choco later passeerden de eerste scouts al in vol ornaat voorbij onze ontbijttafel. Tijd voor de openingsceremonie dus! Wij staken ons hemd in de broek, trokken onze das recht, kamden ons haar en sloten mee aan met de stoet richting hoofdpodium. Daar ter plekke probeerden wij een beetje te volgen wat men op het podium aan het vertellen was, maar het volume van de toespraken was te laag om alles te volgen. Net toen wij ons steendood begonnen te vervelen en lustig in onze neus begonnen te pulken, hoorden wij een oorverdovend schot en zagen wij een onbekend object in onze richting suizen. Rennen voor je leven, zo dachten wij allen! Gelukkig bleek het onbekend voorwerp slechts een voetbal te zijn. Waarvoor het diende weten we nog altijd niet, maar het eerste schot werd gevolgd door nog een tiental andere schoten waarbij de ballen in alle richtingen vlogen. **Baribal**, die op dat moment de sanitaire voorziening aan het inwijden was, was zowaar haast van zijne pot gedaverd ☺.

Na de ceremonie begon het stilaan tijd te worden om ons klaar te maken voor de hike. Wij propten onze rugzakken vol met proviand en trokken de Limburg in. Uiteraard was het kaartlezen zelf een eitje voor onze ervaren JVG's en VG's, dus al snel kwamen wij aan de eerste post. Daar werd niet veel van ons verwacht: poseren in groep bij een Intercamplogo. Eens

lachen naar het vogeltje en direct verder dus. **Charlotte de Boever** had ondertussen het heft in handen genomen bij het kaartlezen en zij leed ons probleemloos naar de volgende post. Om hier een stempeltje te verdienen moesten wij via stukken dakgoot, een emmer en water uit de Maas zo snel mogelijk een kuip vullen. Om er nog wat competitie in te steken verdeelden ze ons in 2 teams: leiding vs JVG'S/VG's. Een wedstrijd is het echter nooit geweest, daarvoor was de leiding te goed :p Het water deed bij de meesten wel deugd, want de temperaturen waren al redelijk tropisch aan het worden. Het liep ondertussen al tegen de middag, wat ons deed uitkijken naar een geschikt plaatsje om te picknicken. De ideale plek leek ons het dorpsplein van Well, met uitzicht op het winkeltje waar ze ijsjes verkochten ☺ Wij konden natuurlijk niet vertrekken zonder de plaatselijke ijsboer te steunen en met z'n allen een Magnum, Cornetto of Calippo in ons kas te draaien. Iedereen genoot met volle teugen van dit frisse dessert, **Johanne Parker** deed er zowaar 20min over om zo maximaal te kunnen genieten van haar ijsje.

Nu konden we er terug tegen en zo bereikten wij na een tijdje een enorme constructie midden op straat met daarnaast een post van Intercampers. Na het aanvullen van onze drinkpullen werd ons een volgende opdracht voorgeschoteld. Opnieuw werden wij in 2 groepen verdeeld (deze keer eerlijk) en mochten wij een hindernisparcours afleggen. Lopen op autobanden, onder en over een obstakel en dan "paragewijs" onder een camouflagenet door en dit in de bakkende zon. Geen lachen, al zeg ik het zelf. Ik weet niet meer wie nu juist het duel won, maar wij mochten wel verder op onze hike. Na 2min stonden wij al op de volgende post, bij het Intercampmuseum midden in het bos. Daar mochten wij op een blinde kaart de plaatsen aanduiden waar er al Intercampen waren doorgegaan. Wij moesten dus met z'n allen onze geografische kennis van Europa tentoonspreiden. Het Intercamp in België hadden de meesten rap gevonden, maar de rest was toch even zoeken. Vooral de vele Duitse locaties waren niet van de poes. Een paar berekende gokken later bleken wij toch alles juist te hebben waarmee wij bewezen dat Zwaluwen niet alleen kei-hard en kei-tof zijn, maar ook nog eens kei-slim. Amai nie! Op naar de volgende post!

Jason Grevet mocht nu kaartlezen en deed dat voortreffelijk. Hij leidde ons uit de bossen, recht in de armen van de Hollandse jongedames op de volgende post. Hier mochten wij onze creatieve geesten aan het werk zetten: Met een volledig kleurenpallet aan stiften mochten wij onze eigen "Zwaluw-molenwiek" creëren. Deze zou dan samen met 3 andere molenwieken worden samengesteld tot iets wat op een molen leek (zie foto's site). **Thibault Goossens** en

Jary De Bosscher vonden het maar niks en lieten het over aan hun vrouwelijke collega's (zie ook foto's). De loden hitte eiste helaas ook zijn eerste slachtoffer. **Zowie Mann**, die ochtend al wat slapjes te been, had het al de ganse tocht wat lastig om te volgen en besloot om het hier voor bekeken te houden. Toch sterk dat ze het zo lang had volgehouden! **Zowie** zou met de wagen naar het kamp worden teruggebracht, maar ons stond nog een laatste etappe te wachten. Dus toen ons prachtig molenwiekje af was, trokken wij onze rugzakken terug op de onze ruggen en zetten wij opnieuw aan. Na 5 minuutjes wandelen kwam **Zowie Mann** ons voorbijgetuft in een wagen van de organisatie, toch al een teken dat wij ook op goede weg waren. Maar het bleef echter niet zo vlot lopen. Op een gegeven moment wisten we toch niet echt meer aan welk pijltje van onze kaart we

zaten, dus zochten we op ons (toch wel goed ontwikkeld) natuurlijk oriëntatievermogen de weg terug. En ja hoor, in geen tijd hadden we de juiste baan weer te pakken en zagen wij het Intercamp voor ons opdoemen. Daar aangekomen meldden wij ons snel aan bij onze subcampchief, die eigenlijk wel een beetje verrast was dat wij al terug waren. Nog maar eens een voorbeeld dat aantoont dat wij geen salonscouts zijn ☺. Na zo'n inspanning hoort natuurlijk een lange en uitgebreide rustpauze, waarvan iedereen gretig gebruik maakte.

De avondmaaltijd, spaghetti op zijn Bolognees, gaf iedereen opnieuw de kracht om nog eens een toerke te gaan doen in ons bruisende subcamp. En wat zagen we: iedereen deed mee aan leuke kringspelen en wij niet! Onder impuls van **Karekiet** en **Narwal** kregen we toch iedereen mee in de cirkel en konden we nog wat onnozel staan doen met z'n allen. Maar van zo'n actieve dag kregen wij natuurlijk serieuze "vaak" en na nog een spekske gegeten te hebben kropen wij dan ook in ons bed.

Zondag al, oh my GOD!!!! Alweer een zonovergoten dag (hoera) waarop wij deze keer mochten meedoen met een massa spelletjes op het kampterrein zelf. Om het wat internationaal te houden werd gans het subcamp gemixt en zo kwamen onze Zwaluwkes overal terecht. Het was de bedoeling om met de ganse groep een hele hoop spelletjes te doen op verschillende plaatsen op het terrein

zodat onze stempelkaart volgeraakte. No problemo, en iedereen vertrok met zijn groepje naar de opdrachtjes. Ik zal proberen een opsomming te doen van alle opdrachten die er te doen waren: dasringen maken, manden vlechten, steenhouwen, houtbewerking, kralenkettingen maken, klompenlopen in duo, reuzenmikado, reuzenjenga, reuzentafelvoetbal, boogschieten, schieten met loodjesgeweer, apebrug, palmboomklimmen (u leest het goed!),...Voor de opdracht waar je

dasringen kon maken was zeer populair en dat zorgde ervoor dat niet al onze groepjes alle opdrachten konden vervullen. Maar iedereen zijn (voor)middag was geslaagd en zo konden wij tevreden beginnen vieruren. Na het vieruurtje mochten de swappers onder ons zich van hun beste kant laten zien. Gewapend met badges en "Zwaluwkes" trokken zij naar de swaptafel om hun meest geliefkoosde badge/kenteken te pakken te krijgen. Omdat eendracht nu eenmaal macht maakt, besloten de meesten hun krachten te bundelen en hun badges samen te leggen. Deze tactiek bleek succesvol en zo kon iedereen uitgewapped maar met enkele schone badges aan de avondmaaltijd beginnen.

De oecumenische dienst (met live koor) lieten we aan ons voorbijgaan, wij moesten ons voorbereiden op het rockoptreden van "Davenport". Den ambiance zat er al dik in en dus liet onze bende zich ook gaan. Het optreden was zo goed dat enkele van onze meisjes zich als groupies op de artiesten stortten toen die na hun optreden naast het podium verschenen. Zij werden beloond met stickers en handtekeningen en vielen net niet in zwijm voor hun nieuwe idolen. Davenport ROCKS!!! Na zulk een fijn optreden was bij iedereen het vat een beetje af en besloten we op ons effen te komen bij ons tenten. **Luka Mann** en **Joyce De Boever** waren er echter nog niet vanaf! Zij mochten nog meedoen in de superexclusieve Mysteryhike. Dus terwijl de rest lag te pitten, moesten beide

meisjes zich nog eens gaan bewijzen. Toen ze een stuk na middernacht terugkwamen zagen ze er gelukkig nog gezond uit. Ze spraken over paarden en ridders, magiërs en ander tuig maar ze hadden de hele zoi allemaal mooi opgekuist. Proficiat dus dames! Tijd om ook in jullie bedje te kruipen.

Die ochtend was het tijd om naar huis te gaan dus plooiden wij onze slaapzakjes op, braken de tenten af en trokken ons uniform nog eens recht om naar de slotceremonie te gaan. Daar werden er natuurlijk een aantal mensen in de bloemetjes gezet en werden wij ook bedankt voor onze aanwezigheid. Fijnfijn allemaal maar de mammies en de pappies wouden ook nog hun kindjes terugzien vandaag, dus vertrokken wij met onze valiezen en een extra grote zak leuke herinneringen terug naar Gent.

Gedreven Hert
adjunct-eenheidsleider